

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Kž I 187/05
15.03.2005. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Zorana Perovića, predsednika veća, Ljubomira Vučkovića, Slobodana Rašića, Nevenke Važić i Sonje Manojlović, članova veća, sa savetnikom Natašom Banjac, kao zapisničarem, u krivičnom postupku protiv optuženog AA i dr., zbog krivičnog dela ubistva iz člana 47. stav 1. Krivičnog zakona Republike Srbije i dr., odlučujući o žalbama optuženog BB, branilaca optuženog AA, adv. AB i adv. AV, branioca optuženog VV, adv. AG, branioca optuženog GG, adv. AD i branioca optuženog DD, adv. AĐ, izjavljenim protiv presude Okružnog suda u Nišu K. 81/04 od 4.10.2004. godine, u sednici veća održanoj u smislu člana 375. Zakonika o krivičnom postupku, u prisustvu optuženog AA i njegovog branioca, adv. AV i branioca optuženog VV, adv. AE (u zameni za adv. AG), dana 15.3.2005. godine, doneo je

P R E S U D U

DELIMIČNIM UVAŽAVANJEM žalbe branilaca optuženog AA, PREINAČUJE SE presuda Okružnog suda u Nišu K. 81/04 od 4.10.2004. godine, u odnosu na optuženog AA, samo u pogledu odluke o kazni, tako što Vrhovni sud ovom optuženom, za krivično delo ubistvo iz člana 47. stav 1. Krivičnog zakona Republike Srbije, utvrđuje kaznu zatvora u trajanju od 8-osam godina, a uzima kao utvrđene, tom presudom, za krivično delo neovlašćeno nabavljanje, držanje i nošenje vatrenog oružja i municije, iz člana 33. stav 1. Zakona o oružju i municiji, kaznu zatvora u trajanju od 1-jedne godine i za krivično delo neovlašćeno držanje opojnih droga iz člana 245. stav 3. Osnovnog krivičnog zakona, kaznu zatvora u trajanju od 2-dva meseca, pa ga za navedena krivična dela za koja je prvostepenom presudom oglašen krivim, primenom člana 48. Osnovnog krivičnog zakona, osuđuje na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 9-devet godina, u koju mu se ima uračunati vreme provedeno u pritvoru od 28.1.2004. godine, pa nadalje.

Žalba branilaca optuženog AA u preostalom delu i žalbe optuženog BB i branilaca optuženih VV, GG i DD u celosti, odbijaju se kao neosnovane i ista prvostepena presuda, u nepreinačenom delu, POTVRĐUJE.

O b r a z l o ž e n j e

Navedenom prvostepenom presudom oglašeni su krivim, i to: optuženi AA, za krivično delo ubistvo iz člana 47. stav 1. Krivičnog zakona Republike Srbije (KZ RS), za koje mu je utvrđena kazna zatvora u trajanju od deset godina, za krivično delo neovlašćeno nabavljanje, držanje i nošenje vatrenog oružja i municije iz člana 33. stav 1. Zakona o oružju i municiji (ZOM), za koje mu je utvrđena kazna zatvora u trajanju od jedne godine i za krivično delo neovlašćeno držanje opojnih droga iz člana 245. stav 3. Osnovnog krivičnog zakona (OKZ) za koje mu je utvrđena kazna zatvora u trajanju od 2-dva meseca; optuženi BB, za krivično delo neovlašćeno držanje vatrenog oružja i municije iz člana 33. stav 1. ZOM; optuženi VV, GG i DD, za krivično delo pomoć učiniocu posle izvršenog krivičnog dela iz člana 204. stav 2. KZ RS, za koje delo je optuženom VV utvrđena kazna zatvora u trajanju od 6-šest meseci i optuženi VV, još i za krivično delo neovlašćeno nabavljanje, držanje i nošenje vatrenog oružja i municije iz člana 33. stav 1. ZOM, za koje delo mu je utvrđena kazna zatvora u trajanju od 1-jedne godine, pa su osuđeni, i to: opt. AA, na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 11-jedanaest godina, u koju mu se uračunava vreme provedeno u pritvoru od 28.1.2004. godine, pa nadalje; opt. BB, na kaznu zatvora u trajanju od 1-jedne godine i 3-tri meseca; opt. VV, na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 1-jedne godine i 5-pet meseci, u koju mu se uračunava vreme provedeno u pritvoru od 28.1.2004. godine do 4.10.2004. godine; opt. GG, na kaznu zatvora u trajanju od 6-šest meseci u koju mu se uračunava vreme provedeno u pritvoru od 28.1.2004. godine do 23.4.2004. godine i opt. DD, na kaznu zatvora u trajanju od 3-tri meseca.

Istom presudom, optuženi su obavezani da plate sudu na ime paušala po 5.000,00 dinara i na ime troškova krivičnog postupka, i to: opt. AA iznos od 75.180,00 dinara; opt. VV iznos od 570,00 dinara i opt. GG iznos od 4.295,00 dinara, sve u roku od 15 dana po pravnosnažnosti presude pod pretnjom izvršenja. Zakonski zastupnici sada pok. PP, ĐĐ i EE, radi ostvarenja imovinskopravnog zahteva, upućeni su na parnicu.

Protiv te presude blagovremeno su izjavili žalbe:

- branioci opt. AA, adv. AB i adv. AV (zajednička žalba), zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, povrede krivičnog zakona, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o kazni, sa predlogom da Vrhovni sud Srbije kao drugostepeni sud pobijanu presudu ukine i predmet vrati na ponovno suđenje ili da presudu preinači u pogledu odluke o kazni i opt. AA izrekne blažu kaznu, kao i sa zahtevom za obaveštavanje optuženog i njegovih branilaca o sednici veća drugostepenog suda,

- opt. BB, zbog odluke o krivičnoj sankciji, sa predlogom da se pobijana presuda preinači i da mu se izrekne uslovna osuda sa dužim rokom kušnje ili da se presuda ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovni postupak i odluku,

- branilac opt. VV, adv. AG, zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, povrede krivičnog zakona, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o krivičnim sankcijama, sa predlogom da Vrhovni sud Srbije pobijanu presudu preinači u korist podnosioca žalbe, ili da presudu ukine i predmet vrati prvostepenom sudu radi pravilnog i potpunog utvrđivanja činjeničnog stanja, kao i sa zahtevom za obaveštavanje optuženog i branioca o sednici veća drugostepenog suda,

- branilac opt. GG, adv. AD, zbog odluke o krivičnoj sankciji, sa predlogom da Vrhovni sud Srbije preinači pobijanu presudu na taj način što će opt. GG izreći blažu kaznu, kao i sa zahtevom za obaveštavanje optuženog i njegovog branioca o sednici veća drugostepenog suda radi prisustva istoj,

- branilac opt. DD, adv. AĐ, zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka i pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, sa predlogom da se pobijana presuda ukine u odnosu na ovog optuženog i predmet vrati na ponovno suđenje, kao i sa zahtevom da bude obavešten o sednici veća drugostepenog suda.

Republički javni tužilac, u podnesku Ktž. br. 312/05 od 16.2.2005. godine, predložio je da Vrhovni sud Srbije odbije kao neosnovane žalbe branilaca optuženih AA, DD, VV i GG i žalbu opt. BB i da prvostepenu presudu potvrdi.

U sednici veća, održanoj u smislu člana 375. Zakonika o krivičnom postupku (ZKP), u odsutnosti obaveštenih Republičkog javnog tužioca, opt. VV, opt. GG i njegovog branioca, adv. AD i branioca opt. DD, adv. AĐ, a u prisustvu opt. AA i njegovog branioca, adv. AV i branioca opt. VV, adv. AE, koji su izneli objašnjenja za stavove iz žalbi, Vrhovni sud je ispitao pobijanu presudu, razmotrio sve ostale spise predmeta, pa je nakon ocene žalbenih navoda i predloga, kao i predloga Republičkog javnog tužioca, iz napred navedenog podneska, našao da je žalba branilaca opt. AA delimično osnovana, a da su žalbe opt. BB i branilaca optuženih VV, GG i DD, neosnovane.

Prvostepena presuda ne sadrži bitne povrede odredaba krivičnog postupka na koje Vrhovni sud, kao drugostepeni, pazi po službenoj dužnosti (član 380. stav 1. tačka 1. ZKP), povodom žalbi opt. BB i branioca opt. GG, podnetih samo zbog odluke o krivičnoj sankciji, žalbe branilaca opt. AA, u kojoj su bitne povrede odredaba postupka samo istaknute kao žalbeni osnov, bez opredeljenja o kojim se tačno bitnim povredama radi i bez obrazloženja u čemu se one određeno sastoje i žalbi branilaca optuženih VV i DD kojim se, shodno prednjem utvrđenju, presuda neosnovano pobija zbog bitnih povreda odredaba postupka iz člana 368. stav 1. tačka 11. ZKP.

Neprihvatljivi su navodi žalbe branioca opt. VV da navedena bitna povreda postoji zbog nejasnosti i nerazumljivosti izreke presude, protivrečnosti iste sa razlozima presude, odsustva razloga o odlučnim činjenicama, te nejasnosti i protivrečnosti datih razloga sa stvarnom sadržinom iskaza datih tokom postupka.

Naime, u izreci presude sasvim su jasno opisane i dovoljno određene radnje izvršenja i sve druge činjenice i

okolnosti iz kojih proizilaze zakonska obeležja krivičnih dela za koja je opt. VV oglašen krivim, a o kojim su u obrazloženju presude dati jasni i potpuni razlozi koji su u skladu sa izrekom i sa stvarnom sadržinom dokaza na koje se sud poziva kad te činjenice utvrđuje.

Budući da iz opisa dela u izreci i u obrazloženju presude proizilazi da je opt. VV radnju predaje, opt. BB, oružja kojim je izvršeno krivično delo ubistva, preduzeo zajedno sa opt. GG, dakle, u okviru njihovog zajedničkog, jedinstvenog umišljaja, kako je isti i utvrđen na strani 39 stav 2 presude, da tom radnjom pomognu opt. AA da ne bude otkriven kao učinilac tog krivičnog dela, to izreka presude, suprotno tvrdnji u ovoj žalbi, nije nerazumljiva zbog okolnosti da u istoj nije naznačeno ko je od njih dvojice nosio to oružje od vozila opt. AA do stana opt. BB i ovome ga predao.

Sasvim je jasno opisana u izreci i u obrazloženju presude i radnja opt. VV pružanja pomoći opt. AA posle izvršenja krivičnog dela, u vidu njegovog smeštaja u stanu prijatelja opt. VV (saglasno utvrđenju suda da je opt. AA posle događaja sa sada pok. PP, tražio od optuženih VV i GG i svedoka ŽŽ da ga kriju), kao i radnja neovlašćenog držanja i nošenja vatrenog oružja i municije, u označeno kritično vreme, a koje je opt. VV neovlašćeno nabavio pri čemu je nebitno za postojanje dela kad je tačno i od koga optuženi nabavio predmetni revolver, pa je bez značaja ukazivanje u ovoj žalbi na protivrečnost razloga presude u odnosu na ove činjenice.

Okolnost istaknuta u istoj žalbi, da su razlozi za zaključivanje suda o postojanju krivičnih dela u pitanju, u radnjama opt. VV i o njegovoj krivičnoj odgovornosti, suprotni iskazima optuženih i svedoka ŽŽ, što je logično slučaj sa pojedinim delovima tih iskaza koje prvostepeni sud nije prihvatio kao istinite, ne može se smatrati kao protivrečnost u smislu bitne povrede odredaba postupka o kojoj je reč, jer je stvar ocene suda koje će iskaze i u kojim delovima uzeti kao istinite i na njima zasnovati svoju odluku, što ovaj žalbeni navod svodi na osporavanje činjeničnog stanja.

Kad je reč o oceni suda odbrane opt. BB, nema nejasnosti ni protivrečnosti razloga presude na koje se žalbom branioca opt. VV ukazuje, a koje bi bile od uticaja na delo ovog optuženog, budući da se ocena o potpunom priznanju i prihvatanju odbrane opt. BB odnosi na radnje izvršenja dela koje je tom optuženom stavljeno na teret i da je opt. BB dosledno tokom postupka tvrdio da su mu u stan došli i oružje doneli optuženi VV i GG i da je sud dao razloge za neprihvatanje izmenjene odbrane opt. BB na glavnom pretresu samo u pogledu činjenice ko mu je od njih dvojice predao oružje.

Neosnovano se žalbom branioca opt. DD, pobijajući presudu zbog bitne povrede iz člana 368. stav 1. tačka 11. ZKP, ističe da su razlozi presude nejasni i u znatnoj meri protivrečni sami sebi i sadržini zapisnika o iskazima datim tokom postupka. Ovo iz razloga, što presuda, u delu koji se odnosi na ovog optuženog, po oceni Vrhovnog suda, takve nedostatke ne sadrži i što se u daljim objašnjenjima u žalbi, u vezi sa istim, ne navodi u čemu se određeno ti nedostaci sastoje, već se uopšteno ukazuje na "konfuzno, proizvoljno zaključivanje suda i paušalnu interpretaciju sadržaja zapisnika o saslušanju optuženih", čime se u suštini osporava pravilnost ocene prvostepenog suda izvedenih dokaza i zaključaka iznetih u pobijanoj presudi.

Činjenično stanje presude u odnosu na optužene AA (u pogledu krivičnog dela iz člana 47. stav 1. KZ RS), VV i DD, pravilno je i potpuno utvrđeno, pravilnom ocenom prvostepenog suda odbrana optuženih i svih izvedenih dokaza, u pogledu svih odlučnih činjenica, kako onih koje čine objektivna obeležja krivičnih dela koja su im stavljena na teret, tako i u pogledu činjenica i okolnosti koje se tiču subjektivnog odnosa ovih optuženih prema učinjenim delima, o čemu su u pobijanoj presudi izneti odgovarajući i pravilni razlozi koje u svemu usvaja i Vrhovni sud i, stoga, nalazi da se neosnovano u žalbama branilaca navedenih optuženih, pobijajući presudu zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, tvrdi suprotno.

Navodi žalbe branilaca opt. AA da je površan i neargumentovan zaključak veštaka obducenta da život sada pok. PP ne bi mogao biti spašen ni da je operacija obavljena u poznatim svetskim klinikama, kao i da je pogrešna i suprotna izveštaju lekara hitne pomoći ZZ, konstatacija veštaka da je sada pok. PP bio u nesvesti prilikom prijema u bolnicu, neprihvatljivi su i istim se ne dovodi u pitanje postojanje uzročno-posledične veze između radnje optuženog i nastupanja smrti PP. Ovo iz razloga što je provedenim sudsko-medicinskim veštačenjem nesumnjivo utvrđeno da je dejstvom projektila ispaljenog iz vatrenog oružja, sada pok. PP, naneta teška telesna povreda koja je u vreme nastanka bila sa visokim stepenom opasnosti po život, pri čemu je veštak dr II iznetu kvalifikaciju povrede, nastupanje smrtnog ishoda u konkretnom slučaju i pored hitne i adekvatne medicinske pomoći, o kojoj se izjasnio na osnovu podataka iz istorije bolesti Hirurške klinike u Nišu i svoj zaključak da je malo verovatno da je život povređenog mogao biti spašen bilo kakvom, i najurgentnije ukazanom i visokospecijalizovanom medicinskom pomoći, detaljno objasnio težinom i karakteristikama nastalih povreda i oštećenja unutrašnjih organa i sledstvenim

teškim poremećajem funkcija svih vitalnih organa usled gubitka krvi i povrede tkiva, a takođe je dao i razložna objašnjenja u vezi sa konstatacijom, u zapisniku o obdukciji, gubitka svesti povređenog pri prijemu u bolnicu, pozivajući se, osim na izjavu majke povređenog, i na podatke iz istorije bolesti o stanju teškog šoka u kojem je povređeni bio u vreme prijema u bolnicu, koje podrazumeva i stanje teškog pomućenja svesti, mada bez podataka o potpunom gubitku svesti.

Nasuprot navodima ove žalbe, prvostepeni sud je razjasnio i pravilno utvrdio sve okolnosti koje su prethodile predmetnom događaju, a koje su od značaja za ocenu psihičkog stanja optuženog u vreme izvršenja krivičnog dela u pitanju – postojanje ranijih nespornosti između optuženog i sada pok. PP i rasprave uz agresivno ponašanje sada pok. PP prema optuženom, kritičnom prilikom, u smislu vike, upućenih pretnji optuženom i kretanja prema njemu sa jednom rukom u džepu, i saglasno nalazu i mišljenju Komisije veštaka (neuropsihijatra i kliničkog psihologa) o uticaju tih okolnosti na nastanak stanja afektivnog uzbuđenja kod optuženog, odnosno afekta straha na granici između lakog i srednjeg stepena i uticaja svojstava ličnosti optuženog, s obzirom i na njegov uzrast, osnovano zaključio da je sposobnost za uračunljivost optuženog u vreme izvršenja dela bila smanjena, ali ne bitno. Kako je prvostepeni sud, pravilnom ocenom odbrana optuženih i iskaza svedoka ŽŽ, nesumnjivo utvrdio da sada pok. PP kritičnom prilikom nije imao kod sebe pištolj i da nije postojao njegov napad na optuženog – kretanje prema optuženom sa pištoljem u ruci, to se bez osnova u ovoj žalbi ističe da je trebalo da sud prihvati zaključak veštaka o bitno smanjenoj uračunljivosti optuženog, a koji je od strane veštaka izložen samo kao varijanta za slučaj utvrđenja postojanja opisanog napada na optuženog. Sledstveno rečenom, neosnovano se u žalbi ponavljaju i stavovi odbrane iz prvostepenog postupka, o postupanju optuženog u nužnoj odbrani, odnosno u prekoračenju nužne odbrane, koji su bili predmet svestrane i pravilne ocene prvostepenog suda u pobijanoj presudi.

Neosnovano se ovom žalbom negira i postojanje umišljaja optuženog na lišavanje života PP, sve to opet u vezi sa napred izloženim i ocenjenim stavom da je optuženi samo hteo da odbije napad na njega, ali i u vezi sa lokacijom ustreline (predeo grudnog koša i trbuha), koja upravo suprotno protivrečnim navodima žalbe (da optuženi nije nišanio – da nije pogodio u levu, već u desnu stranu grudi), ukazuje na postojanje svesti kod optuženog da ispaljenjem projektila iz vatrenog oružja u taj deo tela, gde se nalaze vitalni organi, može naneti smrtonosnu povredu i da je to i hteo, kako pravilno zaključuje i prvostepeni sud, opredeljujući oblik vinosti optuženog kao direktan umišljaj na lišavanje života PP.

Neosnovano branilac opt. VV, osporavajući zaključak prvostepenog suda da je optuženi preduzeo radnje izvršenja koje su mu stavljene na teret, ističe da je utvrđenje prvostepenog suda da je opt. VV predao pištolj i revolver opt. BB, suprotno doslednim odbranama optuženih AA, GG i VV, te iskazu svedoka ŽŽ na glavnom pretresu, da je oružje iz vozila poneo, nosio i predao opt. BB opt. GG, a u odnosu na nabavljanje i posedovanje predmetnog revolvra, da ove činjenice nisu ni utvrđene i da dokaz o istim nije ni posedovanje čaure od revolvra, od strane opt. VV, budući da su svi ispitani potvrdili da je tu čauru opt. VV dobio od opt. AA. Ovo iz razloga što, najpre, nije tačan navod žalbe o potpunoj doslednosti iskaza optuženih AA, GG i VV u vezi sa predmetnim oružjem i što, prema pravilnoj analizi i oceni prvostepenog suda, nasuprot odbrani opt. VV koji negira posedovanje i nošenje, kritičnom prilikom, predmetnog revolvra marke "___" kalibar 38 i upućuje na sada pok. PP kao posednika istog i negira svoje učešće u predaji opt. BB tog oružja i pištolja iz kojeg je pucao opt. AA, te i odbrani opt. GG, koji opt. VV ne tereti za ove radnje i priznaje, mada ne odmah i nedoslednim i protivrečnim tvrdnjama, da je on predao opt. BB kapu sa revolverom kalibra 38, odnosno kesu, ne znajući šta se u njoj nalazi, stoje iskazi opt. AA i opt. BB, koji ne samo da govore o učešću opt. VV (sa opt. GG) u predaji predmetnog oružja opt. BB, već u više navrata ističu da je tu radnju upravo on preduzeo i, takođe, iskaz iz istrage svedoka ŽŽ o posedovanju i nošenju predmetnog revolvra od strane opt. VV, pri čemu prvostepeni sud, imajući u vidu pretnje upućene ovom svedoku pre glavnog pretresa i neubedljivo nesećanje svedoka određenih pojedinosti, pa i svog kazivanja u istrazi i nedavanja razložnog objašnjenja za izmenu iskaza na glavnom pretresu, osnovano prihvata kao verodostojan iskaz ovog svedoka iz istrage.

Sve to, uz posedovanje čaure od pomenutog revolvra, a kod pravilne ocene prvostepenog suda o neubedljivosti ponuđenih dokaza o poreklu iste, s obzirom na protivrečne iskaze optuženih VV, AA, GG i DD, o okolnostima pribavljanja čaure od strane opt. VV i kod nesporne činjenice da su optuženi nakon povređivanja sada pok. PP, a na predlog opt. VV, boravili u stanu njegovog prijatelja, dovoljni su i pouzdani dokazi, nasuprot stavu žalbe branioca opt. VV, za zaključak prvostepenog suda da je ovaj optuženi preduzeo radnje izvršenja krivičnih dela za koja je optužen i o nameri optuženog da pomogne opt. AA da ne bude otkriven kao učinilac krivičnog dela ubistva, na koji zaključak je bez uticaja okolnost da je opt. VV prvobitno predlagao da se predaju policiji.

Ne mogu se prihvatiti kao osnovani navodi žalbe branioca opt. DD da je pogrešno utvrđenje prvostepenog suda o postojanju svesti kod opt. DD, da prevoženjem optuženih AA, VV i GG i svedoka ŽŽ, od kuće opt. BB do kuće JJ, pruža pomoć učiniocu krivičnog dela. Nasuprot stavu ove žalbe, nije bez značaja za pravilnost utvrđenja navedene činjenice, okolnost da su optuženi AA, VV i GG najpre prećutali susret sa opt. DD i on susret sa svima njima (osim sa opt. VV), kao i sve okolnosti tog susreta, zajedničkog odlaska u selo KK i povoda za taj odlazak, a potom i njihovo zajedničko kretanje vozilom opt. DD do stana na LL, a o kojim su se u kasnije datim iskazima detaljno

izjašnjavali, uz značajne međusobne razlike, pa je tu okolnost prvostepeni sud pravilno ocenio kao nastojanje, koje je rezultat međusobnog dogovora optuženih, da pomognu opt. DD da izbegne krivičnu odgovornost zbog prirode njegovog posla (radnik MUP-a) i da je on nesumnjivo znao, od trenutka susreta sa optuženim, da je opt. AA učinio krivično delo.

Sledstveno svemu rečenom, prvostepeni sud je na pravilno i potpuno utvrđeno činjenično stanje, pravilno primenio krivični zakon kada je našao da u radnjama optuženih AA, VV i DD, stoje zakonska obeležja upravo onih krivičnih dela za koja ih je, pobijanom presudom, oglasio krivim, pa se neosnovano žalbama branilaca ovih optuženih presuda pobija i zbog povrede krivičnog zakona u vezi sa stavom žalilaca o nedostacima o utvrđenom činjeničnom stanju.

Ispitujući prvostepenu presudu u delu odluke o kaznama, u smislu žalbenih navoda opt. BB i branilaca optuženih AA i GG, a u smislu člana 383. ZKP, u odnosu na žalbe branilaca optuženih VV i DD, Vrhovni sud nalazi da je prvostepeni sud, u odnosu na sve optužene, pravilno utvrdio sve okolnosti koje su, shodno članu 41. OKZ, od značaja za ovu odluku, kako olakšavajuće, tako i otežavajuće, i sledstveno tome ocenjuje neosnovanim navode u žalbama opt. BB i branilaca opt. GG kojim se ukazuje na propust suda da ovim optuženim ceni određene okolnosti kao olakšavajuće, pri čemu opt. BB ukazuje na kratko vreme držanja oružja, da nije znao da je istim izvršeno krivično delo i da ga nije odmah predao policiji jer je bio pod temperaturom, a branilac opt. GG, na priznanje dela kao doprinos optuženog rasvetljavanju događaja i njegovu spremnost da se odmah preda policiji u čemu je sprečen pretnjom opt. AA da će ubiti svakog ko to učini. To imajući u vidu da je držanje oružja od strane opt. BB prekinuto intervencijom policije, a ne njegovom voljom, a da se opt. GG branio na način koji se ne može smatrati doslednim i potpunim priznanjem izvršenja dela, dok su navodi o pretnjama opt. AA suprotni činjeničnom stanju utvrđenom izvedenim dokazima.

Pravilnom ocenom značaja olakšavajućih i otežavajućih okolnosti utvrđenih na strani optuženih VV, BB, GG i DD, a imajući u vidu i objektivnu težinu i društvenu opasnost dela koja su učinili i stepen krivične odgovornosti svakog od njih, prvostepeni sud je ovim optuženim pravilno odmerio kazne za ta dela, a opt. VV i jedinstvenu kaznu, kao u izreci pobijane presude, koje kazne su, i po nalaženju Vrhovnog suda, neophodne za postizanje svrhe kažnjavanja (član 33. OKZ) u odnosu na svakog od navedenih optuženih. Zato su, po oceni Vrhovnog suda, neosnovani suprotni žalbeni navodi opt. BB i branilaca opt. GG, da je sud precenio značaj otežavajuće okolnosti koja se tiče ranije osuđivanosti ovih optuženih za neistovrsna krivična dela, a da nije u dovoljnoj meri cenio značaj olakšavajućih okolnosti zbog kojih smatraju da bi se i blažom kaznom u odnosu na ove optužene postigla svrha kažnjavanja.

Međutim, u odnosu na opt. AA, Vrhovni sud nalazi da se osnovano žalbom njegovih branilaca, ukazuje da ima mesta odmeravanju blaže kazne, za krivično delo iz člana 47. stav 1. KZ RS, jer olakšavajuće okolnosti koje se tiču njegove mladosti – da je delo izvršio kao mlađe punoletno lice, sa nepunih 19 godina i njegove smanjene uračunljivosti zbog radnji i postupaka sada pok. PP, objektivno imaju veći značaj nego što to ceni prvostepeni sud. Zato je Vrhovni sud, uvažavanjem ove žalbe u delu odluke o kazni, pobijanu presudu preinačio i opt. AA, za navedeno krivično delo utvrdio kaznu zatvora u trajanju od 8-osam godina i uzimajući kao pravilno utvrđene pobijanom presudom, kaznu zatvora u trajanju od 1-jedne godine za krivično delo iz člana 33. stav 1. ZOM i kaznu zatvora u trajanju od 2-dva meseca za krivično delo iz člana 245. stav 3. OKZ i optuženog, primenom člana 48. OKZ, osudio na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 9-devet godina, u koju mu se uračunava vreme provedeno u pritvoru od 28.1.2004. godine, pa nadalje, nalazeći da se i sa ovako odmerenom kaznom u konkretnom slučaju može ostvariti svrha kažnjavanja.

Iz svih iznetih razloga, a na osnovu člana 391. stav 1. i člana 388. ZKP, Vrhovni sud je odlučio kao u izreci ove presude.

Zapisničar, Predsednik veća-sudija,

Nataša Banjac, s.r. Zoran Perović, s.r.

Za tačnost otpavka

